

"Ustani", reče O'Brajen. "Hodi ovamo."

Vinston stade pred njega. O'Brajen ga dohvati snažnim rukama za ramena i unese mu se u lice.

"Mislio si da me prevariš", reče on. "To ti je bilo glupo. Ispravi se. Pogledaj me u lice."

On zastade, zatim nastavi blažim glasom:

"Oporavljaš se. Intelektualno, s tobom je gotovo sve kako treba. Nisi napredovao jedino emocionalno. Reci mi, Vinstone - i zapamti, bez laži; ti znaš da uvek primećujem laž reci mi: koje je tvoje pravo osećanje prema Velikom Bratu?"

"Mrzim ga."

"Mrziš ga. Dobro. Znači da je došlo vreme da naučiš i poslednji korak. Moraš zavoleti Velikog Brata. Nije dovoljno da mu se samo pokoravaš; moraš ga voleti."

On pusti Vinstona blago ga gurnuvši prema stražarima.

"Soba sto jedan", reče.

5.

U svakoj fazi svog zatočeništva znao je, ili mu se činilo da zna, na kom se mestu te zgrade bez prozora nalazi. Verovatno je bilo malih razlika u vazдушnom pritisku. Čelije gde su ga stražari tukli bile su pod zemljom. Soba u kojoj ga je O'Brajen saslušavo bila je visoko, blizu krova. Ova prostorija je bila mnogo metara pod zemljom, na najdubljem mestu dokle se može doći.

Bila je veća od skoro svih ostalih ćelija u kojima je bio. No on je jedva i primećivao okolinu. Primitio je jedino da su pravo ispred njega bila dva stočića, oba pokrivena zelenom čojom. Jedan je bio na svega metar-dva ispred njega, a drugi nešto dalje, blizu vrata. Bio je u sedećem stavu privezan za stolicu tako čvrsto da nije mogao pokrenuti ništa, čak ni glavu. Glavu mu je otpozadi nešto stezalo tako da je morao gledati pravo preda se.

Za trenutak je bio sam, zatim se vrata otvoriše i O'Brajen uđe.

"Jednom si me pitao", reče O'Brajen, "šta je u sobi sto jedan. Ja sam ti rekao da odgovor znaš i sam. Svi znaju. U sobi sto jedna je najgora stvar na svetu."

Vrata se ponovo otvoriše. Uđe stražar koji je nosio nešto od žice, neku kutiju ili korpu. On je stavio na udaljeniji sto. Od O'Brajena Vinston nije mogao da vidi šta je to.

"Najgora stvar na svetu", reče O'Brajen, "varira zavisno od jedinke. Za nekog je to biti živ zakopan, za drugog biti spaljen, ili udaviti se, ili biti nabijen na kolac, ili pedeset drugih smrti. Ima slučajeva kad je najgora stvar na svetu nešto sasvim beznačajno, čak ni ne smrtonosno." On se beše malo pomerio u stranu tako da je Vinston mogao bolje videti onaj predmet na stolu. To je bio četvrtasti kavez od žice, s ručicom nešto nalik na mačevalačku masku, s udubljenom stranom napolju. Iako je kavez ležao tri-četiri metra od njega, Vinston vide da je uzdužnom pregradom podeljen na dvoje, i da se u svakom odeljku nalazi po jedan stvor. To su bili pacovi.

"U tvom slučaju", reče O'Brajen, "najgora stvar na svetu su pacovi."

Još čim je video kavez, kroz Vinstona je prošla neka jeza predosećanja, neki strah od neznano čega. No tog trenutka mu najednom postade jasno šta znači onaj maskoliki deo. Utroba kao da mu se pretvori u vodu.

"Ne možete!" kriknu on visokim, napuklim glasom. "Ne biste valjda! Ne biste valjda! Pa to je nemoguće."

"Da li se sećaš", reče O'Brajen, "trenutka panike koji ti je dolazio u snovima? Ispred tebe je bio zid mraka, a u ušima ti je bučalo. S druge strane zida nalazilo se nešto užasno. Znao si da